

JULIA
QUINN

*ANNABEL
WINSLOWIN
SULHASET*

BEVELSTOKE

TAMMI

JULIA QUINN

Bevelstoke-sarja

Miranda Cheeverin salaiset haaveet (2007, suom. 2025)

Olivia Bevelstoken huvikausi (2009, suom. 2025)

Annabel Winslowin sulhaset (2010, suom. 2026)

Smythe-Smith-sarja:

Rakkauden riitasointu (2011, suom. 2023)

Kotiopettajattaren salaisuus (2012, suom. 2023)

Suku on pahin (2013, suom. 2024)

Petollinen kosija (2015, suom. 2024)

Bridgerton & Rokesby -sarja:

Neiti Bridgerton (2016, suom. 2022)

Yllätysvaimo (2017, suom. 2022)

Kaapparin morsian (2018, suom. 2023)

Kunniallinen aviomies (2020, suom. 2023)

Bridgerton-sarja:

Salainen sopimus (2000, suom. 2020)

Yllättävä rakkaus (2000, suom. 2021)

Naamiaisten kaunotar (2001, suom. 2021)

Hurmurin valloitus (2002, suom. 2021)

Kirjeystävä (2003, suom. 2021)

Vastustamaton kiusaus (2004, suom. 2021)

Kätkeyty perintö (2005, suom. 2021)

Väärä sulhanen (2006, suom. 2022)

Bridgerton: Ikuisesti yhdessä (2013, suom. 2022)

Bridgerton: Kuningatar Charlotte (2023, suom. 2023)

JULIA
QUINN

ANNABEL
WINSLOWIN
SULHASET

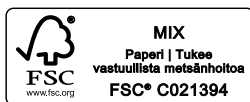
BEVELSTOKE

SUOMENTANUT LAURA LIIMATAINEN

TAMMI

HELSINKI

Sivulla 162 olevan sitaatin William Shakespearen 103. sonetista on suomentanut
Kirsti Simonsuuri (Gaudeamus Helsinki University Press, 2010).

Sivulla 108 olevan sitaatin Mozartin *Taikahuilusta* on suomentanut Juhani Koivisto
Kansallisoopperan vuoden 2016 tuotantoon.

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Ten Things I Love About You* ilmestyi Yhdysvalloissa 2010.

Copyright © 2010 by Julie Cotler Pottinger

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.

Suomenkielinen laitos © Laura Liimatainen ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa.

ISBN 978-952-04-7122-4

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

*Lukijoilleni,
ilman teitä minulla ei olisi maailman siisteintä työtä.*

Kiitokset myös Paulilta, tismalleen samasta syystä.

PROLOGI

Joitain vuosia sitten

Sebastian Grey ei saanut unta.

Siinä ei ollut mitään uutta. Olisi voinut luulla hänen jo tottuneen unettomuuteen.

Mutta ei, joka ilta hän sulki silmänsä odottaen vaipuvansa uneen. Miksei se muka tulisi? Hän oli tyytyväinen veikko, täysissä sielun ja ruumiin voimissa. Unettomuudelle ei ollut minkäänlaista syytä.

Silti hän valvoi.

Ei niin tapahtunut joka yö. Toisinaan – tietämättä lainkaan miksi niin kävi tai miksi ei – hän laski päänsä pielukselle ja vaipui lähes välittömästi autuaaseen uneen. Muulloin hän pyöri ja hyöri vuoteessaan, ryhtyi lukemaan, joi teetä, pyöri ja hyöri hieman, nousi istumaan ja katseli ikkunasta, pyöri ja hyöri, heitti tikkaa, pyöri ja hyöri, kunnes lopulta luovutti ja jäi katselemaan auringonnousua.

Hän oli nähnyt monta auringonnousua. Oikeastaan Sebastian oli alkanut pitää itseään suoranaishana Brittein-saarten auringonnousujen asiantuntijana.

Voipumus pääsisi väistämättä valloilleen ennen pitkää, ja joskus aamunsarastuksen jälkeen hän nukahtaisi, joko vuoteeseen tai tuoliin tai, kuten muutaman epämiellyttävän kerran oli päässyt käymään, kasvot ikkunalasias vasten. Ei hän joka aamu torkahtanut, mutta riittävän usein, jotta

oli ansainnut unikeon maineen, mikä oli hänestä huvittavaa. Hän ei pitänyt mistään niin paljon kuin raikkaista ja reippaista aamuista, eikä mikään muu ateria tuonut samaa tyydytystä kuin tukeva englantilainen aamiainen.

Niinpä hän opetteli parhaansa mukaan elämään taipumuksensa kanssa. Hän oli ottanut tavaksi syödä aamiaisen Harry-serkkunsa luona, osittain siksi, että Harryn keittäjä totisesti hallitsi keittotaidon salat, mutta myös siksi, että Harry oli oppinut jo odottamaan häntä, mikä tarkoitti, että yhdeksänä kertana kymmenestä Sebastianin oli ilmestytävä paikalle. Mikä tarkoitti, ettei hän voinut sallia itsensä simahtaa puoli kahdeksalta joka aamu. Mikä tarkoitti, että hän olisi seuraavana iltana entistäkin väsyneempi. Mikä taas tarkoitti, että kun hän kömpisi vuoteeseen ja sulkisi silmänsä, uni tulisi helpommin.

Ainakin teoriassa.

Tuo ei ollut reilua, hän ajatteli. Ei ollut syytä suhtautua itseensä sarkasmilla. Suuri suunnitelma ei toiminut täydellisesti, mutta jotenkuten kyllä. Hän nukkui yleisesti ottaen hieman paremmin, vaikka ei tänä yönä.

Sebastian nousi, käveli ikkunalle ja nojasi otsaansa lasiin. Ulkona oli kylmä, ja hän tunsu jäisen hyyteen lasin läpi. Tunne oli miellyttävä, kaiken kattava ja voimakas. Kirkas hetki oli muistutus hänen ihmisyydestään. Hänellä oli kylmä, eli hänen oli oltava elossa. Hänellä oli kylmä, eli hän ei ollut voittamaton. Hänellä oli kylmä, eli...

Hän peruutti askelen ja tuhahti vastenmielisyyden vallassa. Hänellä oli kylmä, eli hänellä oli kylmä. Ei siihen liittynyt sen kummempaa.

Oli yllättävää, ettei ulkona satanut. Kun hän oli palannut illalla kotiin, taivas oli näyttänyt olevan ratkeamispisteessä.

Vietettyään aikaa mantereella hänestä oli tullut epätavallisen etevä ennustamaan säätä.

Todennäköisesti pian alkaisi ropista.

Hän laahusti haukotellen takaisin keskelle makuukamariaan. Kenties pitäisi lukea. Se alkoi toisinaan väsyttää, vaikkei ongelma ollut väsymyksen puute. Hän saattoi olla lopen uupunut eikä silti saanut unen päästä kiinni. Vaikka hän sulki silmänsä, asettelisi tyynynsä tismalleen oikein, siltikään...

Ei mitään.

Hän vain makaisi paikallaan ja odottaisi, odottaisi, odottaisi. Hän yrittäisi tyhjentää mielensä, sillä siinä ratkaisu takuulla piili. Tyhjä kangas. Pyyhitty pöytä. Jos hän voisi uppoutua täydelliseen olemattomuuteen, hän nukahtaisi. Siitä hän oli varma.

Se ei kuitenkaan toiminut, sillä aina kun Sebastian Grey yritti uppoutua olemattomuuteen, sota vyöryi hänen ylleen ja upotti hänet alleen.

Hän näki, tunsu kaiken uudelleen. Kaiken sen, minkä kokeminen kerrankin oli ollut liikaa.

Niinpä hän avasi silmänsä, jotta näki vain sangen arkisen makuukamarinsa ja sen sangen arkisen vuoteen. Peite oli vihreä, verhot kullankeltaiset. Kirjoituspöytä oli puuta.

Oli hiljaista. Päiväsaikaan kamariin kantautuivat kaupungin tavanomaiset äänet, mutta öisin kaupungin tämä kolkka vaipui lähes täyteen äänettömyyteen. Oli oikeastaan uskomatonta todella nauttia hiljaisuudesta, kuunnella tuulta ja kenties linnunlaulua täytymättä höristää korvia jostakin kantautuvien askelten tai laukausten varalta. Tai jonkin pahemman.

Sitä saattaisi luulla, että niin tyytyväisessä hiljaisuudessa olisi helppo nukkua.

Sebastian haukotteli jälleen. Kenties pitäisi tosiaan lukea. Hän oli valinnut edellisenä iltapäivänä muutaman niteen Harryn kirjakokoelmasta. Valinnanvaraa oli ollut vähänsä; Harrysta oli mukava lukea ranskaksi tai venäjäksi, ja vaikka Sebastiankin hallitsi molemmat kielet (heidän isoäitinsä, molempien äidinäidin, vaatimuksesta), hänen kielitaitonsa ei ollut yhtä sujuva kuin Harryn. Lukeminen muulla kuin englannin kielellä oli hänelle kovaa työtä, ja Seb kaipasi silkkaa viihdykettä.

Oliko se kirjalta liikaa vaadittu?

Jos hän itse ryhtyisi kirjoittamaan, kirjasta tulisi jännityskertomus. Kuolemakin korjaisi, mutta ei liian montaa hahmoa eikä koskaan päähenkilöitä. Se olisi aivan liian synkkämielistä.

Kirjassa pitäisi olla myös romantillisuutta sekä vaaroja. Vaarat kuuluivat asiaan.

Kenties hitunen eksotiikkaakin, mutta ei liikaa. Sebastian arveli, etteivät useimmat kirjailijat tehneet taustatutkimusta kunnolla. Hän oli hiljattain lukenut arabialaiseen haaremiin sijoittuneen romaanin. Ajatuskin haaremista oli Sebistä kiinnostava, erinomaisen kiinnostava, mutta ei hän uskonut kirjailijan osuneen yksityiskohdissa oikeaan. Hän nautti seikkailuista siinä missä muutkin veikkoset, mutta jopa hänen oli hankala uskoa todeksi, että sinnikäs englantilaissankaritar onnistuisi pakenemaan ikkunasta liukumalla käärmettä pitkin turvaan.

Kirjailijatar vielä pahensi tilannetta sillä, ettei täsmennyttä, millaisesta käärmeestä oli kyse.

Sebastian pystyisi kyllä parempaan.

Jos hän kirjoittaisi kirjan, se sijoittuisi Englantiin eikä siinä olisi käärmeitä.

Eikä sankari olisi mikään tyhjöpäinen keikari, jota kiinnostaisivat vain herranpukineiden leikkaukset. Jos hän kirjoittaisi kirjan, sankari olisi hitto soikoon sankarillinen.

Ja urhon menneisyys olisi salaisuuksien peitossa, jotta juoni pysyisi kiinnostavana.

Kirjassa olisi oltava myös sankaritar. Sebastian piti naisista, kyllä hän sellaisesta osaisi kirjoittaa. Mikä naisen nimeksi tulisi? Jotakin tavanomaista, kenties Joan. Ei, se kuulosti liian hurjalta. Miten olisi Mary? Tai Anne?

Anne vaikutti hyvältä, riuskalta. Sankaritarta ei kuitenkaan kutsuttaisi Anneksi. Jos Sebastian kirjoittaisi kirjan, sankaritar olisi tuuliajolla vailla sukulaisiaan. Kukaan ei kutsuisi häntä ristimänimellä. Tarvittiin siis hyvä sukunimi, jokin helposti lausuttava, miellyttävä.

Sainsbury.

Hän jäi makustelemaan sitä mielessään. Sainsbury. Jotakin syystä siitä tuli mieleen juusto.

Se oli hyvä merkki. Seb piti juustosta.

Anne Sainsbury. Se oli kelpo nimi. Anne Sainsbury. Neiti Sainsbury. Neiti Sainsbury ja...

Ja kuka?

Miten olisi sankarin laita? Olisiko tällä ura? Ainakin Sebastian tiesi riittävästi aateliston tavoista loihtiakseen tarkan kuvan yläluokkaisesta tyhjäntoimittajasta.

Se olisi kuitenkin pitkästyttävää. Jos hän kirjoittaisi kirjan, tarinan olisi oltava hiivatin hyvä.

Hän voisi laittaa sankarin sotaväkeen. Armeijan hän ainakin tunsi kuin omat taskunsa. Olisiko tämä siis majuri? Neiti Sainsbury ja määräilevä majuri?

Ei missään nimessä. Nimiehdotus oli jopa hänestä liian kikkaileva.

Miten olisi kenraali? Ei, kenraalit olivat aivan liian kiireisiä, eikä heitä ollut ruuhkaksi asti. Jos Sebastian liihottaissi niin kauas kansan syvistä riveistä, saman tien soppaan voisi sekoittaa herttuan tai pari.

Miten olisi eversti? Sotilasarvo olisi riittävän merkittävä, jotta miehellä olisi auktoriteettiasema ja valtaa. Hän voisi olla hyvästä perheestä, varakaskin mutta ei liian. Nuorempi poika. Nuorempien poikien oli raivattava tiensä maailmassa.

Neiti Sainsbury ja ennakkoluuloinen eversti. Siinä se oli. Jos Sebastian yrittäisi kirjoittaa kirjan, se olisi teoksen nimi.

Hän ei kuitenkaan aikonut kirjoittaa kirjaa. Hän haukoteli. Milloin hän muka ehtisi? Hän katsoi pientä kirjoituspöytänsä, joka oli typötyhjä lukuun ottamatta mukillista jäähtynyttä teetä. Mistä löytyisi paperiakaan?

Aurinko oli jo nousemassa. Hänen pitäisi kömpiä takaisin vällyjen väliin ja yrittää ummistaa silmänsä muutamaksi tunniksi ennen kuin lähtisi Harryn luo aamiaiselle.

Hän katsoi ulos ikkunasta, ja aamunkoin vino valo siivilöityi lasin läpi.

Hän pysähtyi miettimään. Se kuulosti hyvältä.

Aamunkoin vino valo siivilöityi lasin läpi.

Ei, se oli epäselvää. Hänhän voisi yhtä hyvin tarkoittaa vaikka konjakkilasia.

Aamunkoin vino valo siivilöityi ikkunalasin läpi.

Nyt se toimi mutta kaipasi jotakin lisää.

Aamunkoin vino valo siivilöityi ikkunalasin läpi, ja neiti Anne Sainsbury oli käpertynyt ohuen viltin alle miettimään, kuten tavallista, mistä löytäisi rahaa seuraavaan ateriaan.

Nyt pätkä todella toimi. Hänkin halusi tietää, mitä neiti Sainsburylle tapahtuisi, ja hän oli sentään mielikuvitellut koko jutun.

Sebastian puraisi alahuultaan. Kenties tämä kannattaisi kirjata ylös. Kenties Annella pitäisi olla koira.

Sebastian istuutui kirjoituspöydän ääreen. Paperia, hän tarvitsi paperia. Ja mustetta. Niitä täytyi olla laatikoiden syövereissä.

Aamunkoin vino valo siivilöityi ikkunalasin läpi, ja neiti Anne Sainsbury oli käpertynyt nukkavierun viltin alle miettimään, kuten tavallista, mistä löytäisi rahaa seuraavaan ateriaan. Hän laski katseensa uskolliseen collieensa, joka lepäsi hiljaa matolla vuoteen vieressä, ja tiesi, että oli tullut aika tehdä painava päätös. Hänen sisartensa ja veljiensä henget riippuivat siitä.

Jopas sentään. Siinähan oli syntynyt kokonainen kappale, ja aivan käden käänteessä.

Sebastian kohotti jälleen katseensa ikkunaan. Aamunkoin vino valo siivilöityi yhä ikkunalasin läpi, ja Sebastian Grey oli onnellinen.

1. LUKU

Mayfair, Lontoo
kevät 1822

”Onnistuneen avioliiton salaisuus on se”, lordi Vickers julisti, ”että pysyttelee poissa vaimon jaloista.”

Moinen mielipiteenilmaus ei tavallisesti olisi hetkauttanut neiti Annabel Winslowin elämää tai kohtaloa suuntaan eikä toiseen, mutta nyt julkilausuma liippasi kovin läheltä, ja siihen oli kymmenen syytä.

Ensimmäinen oli se, että lordi Vickers oli Annabelin äidinisä. **Toinen syy** oli se, että mainittu vaimo oli Annabelin isoäiti. **Kolmas** oli se, että isoäiti oli hiljattain päättänyt napata Annabelin tyytyväisestä hiljaiselosta Gloucestershiren maaseudulla ja aikoi omien sanojensa mukaan ”siistiä tytöntyllerön ja saattaa hänet avioliittoon”.

Yhtä painava oli **neljäs syy**: lordi Vickersin keskustelukumppanina oli Newburyn jaarli, joka (**viides syy**) oli ollut jo kerran aviossa ilmeisen menestyksekkäästi mutta (**kuudes syy**) jonka vaimo oli menehtynyt ja jättänyt Newburyn leskimieheksi, ja (**seitsemäs syy**) hänen poikansa oli kuollut edellisvuonna vailla miespuolista perillistä.

Se johti **seitsemänteen syyhyn**: Newburyn jaarli metsästi uutta vaimoa ja oli tullut siihen lopputulokseen (**kahdeksas syy**), että liitto Vickersien kanssa olisi poikaa. **Yhdeksäs**

syy oli se, että jaarli oli iskenyt silmänsä Annabeliin, sillä hänellä oli leveät lanteet, mikä olikin **kymmenes** syy.

Pannahinen. Tuliko seitsemäs kahteen kertaan?

Annabel huokaisi, sillä tuoliin lysähtäminen ei käynyt kuuloonkaan. Ei sillä oikeastaan ollut merkitystä, että syitä oli kymmenen sijasta yksitoista. Lanteilleen hän ei mitään voinut, ja Newburyn jaarli päättäisi piakkoin, viettäisikö tuleva perijä yhdeksän kuukautta niiden suojeluksessa.

”Siis vanhin kahdeksasta lapsesta”, Newburyn jaarli sanoi puoliääneen ja silmäili Annabelia mietteliäästi.

Mietтелиäästikö? Ei se ollut sopiva laatusana. Jaarli näytti viittä vaille valmiilta nuolaisemaan huuliaan.

Annabel vilkaisi serkkuaan lady Louisa McCannia pahoinvoiva ilme kasvoillaan. Louisa oli tullut iltapäivävierailulle, ja heillä oli ollut sangen mukavaa, kunnes Newburyn jaarli oli saapunut vailla ennakkovaroitusta. Louisan ilme ei värähtänytkään, kuten ei koskaan seuraelämän tilanteissa, mutta Annabel huomasi, miten serkun silmät laajenivat myötätunnosta.

Jos Louisa, joka osasi aina käyttäytyä ja kantaa itsensä tilanteeseen kuin tilanteeseen sopivasti, ei pystynyt karkottamaan kauhua kasvoiltaan, Annabel oli melkoisessa pinteessä.

”Ja jokainen syntyi terveenä ja vahvana”, lordi Vickers sanoi ylpeänä. Hän nosti lasinsa ilmaan ja kohotti hiljaisen maljan vanhimmalle tyttärelleen, hedelmälliselle Frances Vickers Winslowille. Annabel ei kuitenkaan voinut olla pohtimatta, miten tässä taloudessa hänen äitiinsä yleensä viitattiin nimellä ”se hölmö joka meni sen halvatun hölmön vaimoksi”.

Lordi Vickers ei ollut ollut mielissään, kun tytär oli astunut avioon rahavaroiltaan rajoittuneen maalaisherrasmiehen kanssa. Annabelin käsityksen mukaan lordi ei ollut koskaan pyörtänyt mielipidettään.

Louisan äiti taas oli mennyt naimisiin Fenniwickin herttuan nuoremman pojan kanssa vaivaiset kolme kuukautta ennen kuin Fenniwickin herttuan esikoispoika oli uskaltautunut tyhmänrohkeaan hyppyyn huonosti koulutetulla orhillaan ja katkaissut ylhäisen niskansa. Siinä oli ollut lordi Vickersin sanoin halvatun hyvä ajoitus.

Siis Louisan äidin kannalta; ei niinkään kuolleen perillisen. Eikä hevosen.

Ei siis ollut yllättävää, että Annabelin ja Louisan tiet olivat ristenneet harvakseltaan ennen tätä kevättä. Winsloweilla, joiden runsaslukuiset jälkeläiset olivat ahtautuneet liian pieneen maalaistaloon, ei ollut juuri yhteistä McCannien kanssa, jotka, milloin eivät asustaneet palatsimaisessa Lontoon-kartanossa, pitivät taloa ikiaikaisessa linnassa Skotlannin rajaseudulla.

”Annabelin isä oli yksi kymmenestä”, lordi Vickers sanoi.

Annabel kääntyi katsomaan isoisäänsä tarkemmin. Tuota suurempaa kohteliaisuutta isoisä ei ollut eläessään virkkonut Annabelin isästä, rauha hänen sielulleen.

”Todellako?” Newburyn jaarli kysyi ja tutkaili Annabelia silmät entistä kirkkaammin kiiluen. Annabel puri huultaan, risti kädet syliinsä ja mietti, miten vaikuttaa mahdollisimman maholta.

”Ja meillähän on seitsemän lasta”, lordi Vickers sanoi ja heilautti kättään teennäisen vaatimattomalla tavalla, joka oli miehille niin ominainen.

”Et sinä sitten kaiken aikaa ole pysynyt poissa vaimosi jaloista”, Newburyn jaarli sanoi ja hekotti.

Annabel nielaisi. Kun Newbury hekotti, tai oikeastaan liikkui miten tahansa, kaksoisleuka läiskyi ja tytisi. Näky oli kammottava; siitä tuli mieleen aladobi, jota kodinhoitaja oli pakottanut Annabelin syömään sairauden iskiessä. Se todella riitti riistämään nuorelta naiselta ruokahalun.

Hän yritti päätellä, kuinka kauan joutuisi sinnittelemään vailla ravintoa, jotta lanteet kapenisivat huomattavasti, mieluiten niin kapeiksi, että ne todettaisiin epäsoviviksi lapsen kantamiseen.

”Mieti asiaa”, lordi Vickers sanoi ja läiskäisi vanhaa kuomaansa toverillisesti selkään.

”Niin totisesti teen”, Newburyn jaarli vastasi. Hän kääntyi Annabelin puoleen vaaleansiniset silmät kiinnostusta huokuen. ”Mietin oikein olan takaa.”

”Miettiminen on yliarvostettua”, julisti lady Vickers. Hän kohotti sherrymaljan ei oikeastaan minkään kunniaksi ja tyhjensi sen.

”Pääsi unohtumaan, että sinäkin olet täällä, Margaret”, Newburyn jaarli sanoi.

”Minulta se ei koskaan unohdu”, nurisi Vickers.

”Siis tietenkin herrasmiehille”, lady Vickers sanoi ja ojensi lasiaan, jotta jompikumpi herroista täyttäisi sen. ”Hienon neidin on mietittävä lakkaamatta.”

”Siitä olemme eri mieltä”, Newbury sanoi. ”Minun Margaretini piti ajatuksensa omana tietonaan. Meillä oli oiva liitto.”

”Häinkö siis pysytteli pois jaloistasi?” lordi Vickers kysyi.

”Kuten sanottua, meillä oli oiva liitto.”

Annabel katsoi Louisaa, joka istui viereisessä tuolissa niin moitteettomana. Serkku oli hentoinen olento, jolla oli

kapeat hartiat, vaaleanruskeat hiukset ja hailakan vihreät silmät. Annabelista tuntui aina siltä, että hän itse näytti Louisan vieressä suunnattomalta hirviöltä. Hänen hiuksensa olivat tummanruskeat ja kiharat, iho sellaista laatua, joka ruskettuisi heti, jos hän soisi itselleen luvan viettää liikaa aikaa auringossa, ja ruumiin muodot olivat herättäneet epätoivottua huomiota aina kaksitoistakesäisestä saakka.

Kuitenkaan koskaan, ikinä ennen huomio ei ollut ollut yhtä epätoivottua kuin nyt, kun Newburyn jaarli toljotti häntä kuin sokerimakeista.

Annabel istui hiljaa yrittäen matkia Louisaa ja estää tuntemuksiaan karkaamasta kasvoilleen. Isoäiti torui häntä jatkuvasti liiasta ilmeikkyydestä. ”Auta armias”, hän sai kuulla usein. ”Lakkaa hymyilemästä kuin muka tietäisit jotakin. Herrasmiehet eivät kaipaakaan tietäväistä naista, ainaakaan vaimoksi.”

Siinä vaiheessa lady Vickers yleensä tarttui lasiin ja lisäsi: ”Voit tietää kaikenlaista mentyäsi naimisiin, ja ota opettajaksesi mieluiten joku muu kuin aviomiehesi.”

Jos Annabel ei ollut tiennyt mistään mitään aiemmin, hän oli takuulla päässyt kärryille. Hän oli saanut selville esimerkiksi sen, että todennäköisesti vähintään kolme Vickersin jälkeläisistä ei ollut aitoja Vickersejä. Annabelille oli alkanut valjeta, että isoäidillä oli huomattavan jumalanpilkkaisen sanavaraston lisäksi jokseenkin löyhä siveellisyyskäsitys.

Gloucestershire alkoi vaikuttaa yhä enemmän unelta. Kaikki Lontoossa oli niin... kiiltävää, vaikka ei tietenkään kirjaimellisesti. Todellisuudessa kaikki Lontoossa oli harmaata, ohuen noki- ja likakerroksen peitossa. Annabel ei

oikeastaan tiennyt, miksi sana ”kiiltävä” oli tullut hänelle mieleen. Kenties siksi, ettei mikään tuntunut yksinkertaiselta eikä missään tapauksessa suoraviivaiselta, vaan jopa liukkaalta.

Hän havahtui välillä siihen, kuinka kaipasi isoa maitolasillista kuin jokin raikas ja terveellinen olisi voinut palauttaa hänet tasapainoon. Hän ei ollut koskaan pitänyt itseään minään siveydensipulina, ja oli taivahan tosi, että Winslowin perheestä hän oli todennäköisin kirkkoon nukahtaja, mutta jokainen päivä pääkaupungissa tuntui tuovan mukanaan uuden järkytyksen, uuden leuat loksauttavan, häkellyttävän hetken.

Annabel oli ollut Lontoossa kuukauden verran, jo kuukauden! Silti hänestä tuntui yhä siltä kuin hän olisi hiipinyt varpaisillaan eikä oikein tiennyt, puhuiko tai toimiko oikein.

Hän inhosi tunnetta sydämensä pohjasta.

Kotona hän tiesi, mitä tehdä. Ei hän toki ollut aina oikeassa, mutta mielipiteissään hän oli varma. Lontoossa pätivät toiset säännöt. Ja mikä pahinta, kaikki muut tunsivat toisensa, ja jos eivät tunteneetkaan, niin ainakin tiesivät. Oli kuin hienostoseurapiireillä olisi ollut yhteinen salainen menneisyys, josta Annabelilla ei ollut hajuakaan. Jokaisella keskustelulla oli pohjavire, syvempi, hienovaraisempi merkitys. Annabel taas oli Winslowin perheestä paitsi se, joka todennäköisimmin nukahti kirkkoon, myös se, joka todennäköisimmin puhui suunsa puhtaaksi, ja nyt hänestä tuntui siltä, ettei hän voinut sanoa sanaakaan, ettei varomattomuuttaan loukkaisi jotakuta.

Tai häpäisisi itseään.

Tai jotakuta muuta.

Ajatuskin hirvitti. Hän ei yksinkertaisesti kestäisi, jos päätyisi todistamaan isoisälleen, että äiti oli todellakin ollut hölmö ja että isä oli ollut halvatun hölmö ja että hän itse oli halvatuista hölmöistä halvatuin ja hölmöin.

Itsensä saattoi nolata tuhannella eri tavalla, ja uusia tilaisuuksia avautui joka päivä. Niiden vältteleminen oli uuvuttavaa.

Newburyn jaarlin tehdessä lähtöä Annabel nousi jalkeille, niiasi ja yritti olla huomaamatta, miten tämän katse viipyili hänen povellaan. Isoisä poistui salongista jaarlin kanssa ja jätti Annabelin seuraksi Louisan, heidän isoäitinsä sekä sherrykarahvin.

”Äitisi ilahtuu ikihyviksi”, lady Vickers pauhasi.

”Niin mistä, isoäiti?” Annabel kysyi.

Isoäiti katsoi häntä ankarasti, ja katseeseen sekoittui ripaus epäuskoa ja hyppysellinen tympääntyneisyyttä. ”Jaarlista. Kun otin sinut suojatiksemme, en tohtinut haa-veillakaan, että saisimme sinulle paronia parempaa. Jaarlin epätoivo on sinun onnesi.”

Annabel hymyili väkinäisesti. Olipa hurmaavaa olla epätoivoisesti haluttu.

”Maistuuko sherry?” isoäiti tarjosi.

Annabel pudisti päätään.

”Entäs sinulle, Louisa?” Lady Vickers kallisti päätään kohti toista tyttärentytärtään, joka pudisti välittömästi päätään kieltäytymisen merkiksi.

”Eihän jaarli mikään silmänilo ole”, lady Vickers sanoi, ”mutta oli hän nuorena mukiinmenevä, eli ei tarvitse pelätä rumia pienokaisia.”

”Onpa mukavaa”, Annabel sanoi puoliääneen.

*Kunniallisen neidon on
seurattava suvun tahtoa
avioliittoasioissa. Mutta
entä jos sulhanen ei ole
kunniallinen?*

Annabel Winslowilla on ongelma: suku haluaa
naittaa hänet, mutta sulhanen on vanha kuin
taivas. Newburyn jaarli kosiskeli jo Annabelin
isoäitiä, ja mies on lisäksi vastenmielinen –
mutta rikas ja mahtava. Jaarlin on saatava
perillinen, koska muuten tilukset ja rahat
menevät veljenpoika Sebastian Greyille. Ja
Sebastian Grey on köyhä, komea ja hurmaava...

Bridgerton-kirjailija Julia Quinnin
säkenöivä historiallinen trilogia
keskittyy Bevelstoken perheen
romanttisiin ja dramaattisiin käänteisiin.

9 789520 471224

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7122-4

KANSI: EMMI KYYTÖNEN